

anerkendt fra starten, at sådan må det selvfølgelig være. Man kan jo ikke i en ny kommune have forskellige serviceniveauer på tilsvarende institutioner, hvad enten vi taler om folkeskole-, børneoplysnings- eller ældreområdet. Så det har været en svær, men nødvendig opgave at påtage sig.

Derfor vil jeg også godt sige, at regeringen over for Kommunernes Landsforening har udtrykt vores anerkendelse af det arbejde, som Kommunernes Landsforening har påtaget sig, og det, de har udført for at koordinere den kommunale budgetlægning.

KL 16.25

Det, der er konsekvensen, er jo, at det resultat, som vi ser, så også understøtter betydningen af vores aftalesystem og vores budgetsamarbejde og dermed i virkeligheden jo sikrer aftalesystemet, og det har jeg også rost KL for og i øvrigt også den del af Kommunernes Landsforening, hvor et ansvarligt flertal har valgt at fastholde aftalen, som man jo har gjort hele dette vanskelige forløb igennem.

Men selvfølgelig står der et indtryk tilbage af enkelte borgmestre og lokalpolitikere, der ikke har villet tage ansvar. Men det er nu engang sådan, at ligesom regeringen må tage ansvaret for sine økonomiske prioriteter, må borgmestre og lokalpolitikere tage ansvaret for de økonomiske dispositioner i kommunerne. De prioriteter, regeringen tager, står regeringen ved.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til finansministeren. Herefter går vi over til forhandlingen, og jeg giver ordet til ordføreren for forespørgerne, fru Pia Gjellerup.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal først takke finansministeren for besvarelsen. Den var fyldt med tal – ikke så mange holdninger, men lad nu det være.

Kommunalreformen koster penge, det er vi for så vidt enige om, og det gør den i en periode, hvor medarbejderne slides ekstraordinært hårdt og også skal have nogle ekstra penge for det, og hvor der skal investeres i efteruddannelse, i bygninger og i it, hvis man skal nå at høste nogle af fordelene ved reformen.

Finansieringen af disse udgifter svæver i luften. Der skal ifølge regeringen kun sættes tal på fordelene, ikke omkostningerne. Dem ser man

på sådan hen ad vejen, men man gør dem aldrig rigtig op.

Hvad bliver der så tilbage til de kommunale opgaver i 2007 sammenlignet med 2006? Det er jo det spændende spørgsmål i dag. Jo, mens resten af samfundet oplever en kraftig realvækst med øget købekraft, serviceforbedringer, kvalitetsløft og teknologispring, må kommunerne nøjes med de samme penge som sidste år til at løse de mange velfærdsopgaver. Eller som statsministeren citerer mig for i dagens kronik i Politiken – dog uden at nævne, at det er et citat:

»Flere og flere danskere får råd til et privatforbrug på 1. klasse. Så er det ikke nok med en offentlig sektor i økonomiklassen.«

Mens spareøvelser gennemføres i mange kommuner, og mens kommunalpolitikere og alle deres medarbejdere arbejder med bremserne, så turer regeringens flertal rundt – som vi også har hørt finansministeren gøre det her i dag – med løfter om mere kvalitet og flere opgaver, og ja, om flere penge i kommunerne. Ikke et under, at der indløber vrede kommentarer fra kommunalpolitikere, der skal gøre det beskidte arbejde, kommentarer, der kommer ind på tværs af alle partipolitiske skel.

Regeringens svar er opsigtsvækkende: Vi ændrer og ophæver de økonomiske love. Uden en eneste krone ekstra til rådighed melder regeringen på grundlag af foreløbige tal og særdeles særegne regnemetoder, at der er flere penge pr. barn i dagpasning, flere penge pr. elev i folkeskolen, flere penge til ældre inden for hjemmehjælp og ældreboliger. Det lyder jo godt, især hvis det var rigtigt. Men det kan jo ikke passe, at alle udgiftsområder stiger, mens summen bliver nul. Deraf ophævelsen af den økonomiske lov.

Hvis man ser på, hvordan det er gået på de enkelte hovedområder i de år, hvor Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative har haft ansvaret for rammerne om den kommunale økonomi, fortælles der også en helt anden historie. Trods stigning i antallet af meget plejekrævende ældre er udgifterne pr. ældre over 67 år skåret ned. Udgifterne pr. elev i folkeskolen er skåret ned, og udgifterne pr. barn i dagpasning er skåret ned – meget endda. Det er ikke mærkeligt, at forældre og medarbejdere reagerede. Der er en stor afstand mellem det lovede og det virkelige. Desværre er det her virkeligheden, der har trukket det korteste strå.

Regeringen opfatter imidlertid blot mennesker, der reagerer mod den vanskelige virksomhed, der ligger bag regeringens utrolige regne-